

TÌNH TÂM CHỊ EM MẾN THÁNH GIÁ - HẠT CẦN THƠ
CỘNG ĐOÀN SỐNG YÊU THƯƠNG VÀ PHỤC VỤ
ĐỀ LOAN BÁO TIN MỪNG

“TỪ TRÁI TIM ĐƯỢC YÊU, ĐẾN ĐÔI TAY PHỤC VỤ”

(Ánh sáng từ Tông huấn Dilexit nos và Thư Chung HĐGMVN 2025)

Bài giảng của Lm.Vinh sơn Võ Văn Thọ

Có một mệt mỏi mà sách vở không đo được, đó là mệt mỏi của người cho đi mà không kịp trở về với nguồn yêu. Có một cô đơn không ai nhìn thấy, đó là cô đơn của người phục vụ nhiều mà không được ai hỏi thăm và quan tâm đến.

Các chị chăm sóc từng đứa trẻ, lo tập hát ca đoàn, lo từng chi tiết phụng vụ. Các chị đi từ sáng đến tối trong những công việc rất đẹp. Nhưng có khi, giữa những điều đẹp ấy, chính mình lại không kịp sống cho chính mình.

Chúng ta có thể dạy trẻ em cầu nguyện, nhưng chính mình không còn thấy lòng rung động khi đọc một Thánh vịnh. Chúng ta có thể tập hát cho ca đoàn, nhưng trong lòng không còn hát nữa. Chúng ta có thể chăm chút bàn thờ rất đẹp, nhưng nội tâm thì ngổn ngang. Đó không phải là thất bại. Đó là dấu hiệu cho thấy: đã đến lúc phải trở về nguồn.

1. Trái tim Đức Kitô – nguồn mạch mọi đời sống tu trì

Đức Kitô đến trước hết không chỉ để dạy, nhưng để **trao chính Trái Tim mình**. Đức Thánh Cha Phanxicô đã viết trong Tông huấn Dilexit nos: *“Trái tim Đức Kitô không phải là một biểu tượng đạo đức trừu tượng, mà là nơi mọi con người được chạm đến trong chiều sâu nhất của mình”* (số 2). Như thế, **đời tu không khởi sự từ sự vụ, mà từ một trái tim được chạm tới**.

“Không phải ta yêu Thiên Chúa, nhưng chính Ngài đã yêu ta trước” (1 Ga 4,10).

Đời tu không bắt đầu bằng lời khấn, mà bắt đầu bằng sự ngạc nhiên: mình được yêu trước, được chọn trước, được giữ trong tình thương trước. Nếu quên điều này, **đời tu sẽ biến thành gánh nặng, chứ không còn là hồng ân**.

2. Trước khi yêu người – hãy để mình được yêu

Một nữ tu không sống bằng nghị lực của ý chí, mà bằng **“ký ức của tình yêu”**. Khi ký ức ấy phai mờ, đời tu trở thành gánh nặng; khi ký ức ấy sống động, đời tu trở thành niềm vui.

Trong Dilexit nos, Đức Thánh Cha viết một câu rất mạnh: *“Nếu chúng ta không trở về với trái tim Đức Kitô, Hội Thánh sẽ trở thành một tổ chức tốt nhưng không còn là một gia đình yêu thương”* (DN, số 10). Điều ấy không chỉ đúng cho Hội Thánh, mà còn cho từng cộng đoàn nhỏ bé của chúng ta.

Có những cộng đoàn không thiếu việc, nhưng thiếu nhiệt.

Không thiếu chương trình, nhưng thiếu lửa.

Không thiếu kỷ luật, nhưng thiếu hơi ấm.

Một cộng đoàn có thể rất chuẩn mực bên ngoài, nhưng khô cạn bên trong.

Có thể rất nề nếp, nhưng thiếu ấm áp.

Có thể rất đúng luật, nhưng thiếu tình.

Thế là: Người ở trong sẽ mệt. Người ở ngoài sẽ khó tin. Không phải vì chúng ta làm sai, mà vì chúng ta làm quá nhiều mà quên một điều căn bản: **trước khi gieo yêu thương, phải được tưới yêu thương.**

3. Mền Thánh Giá là mền Trái Tim bị đâm thấu

Các chị mền Thánh Giá. Nhưng Thánh Giá không chỉ là đau khổ để chịu đựng, mà là nơi tình yêu hiển lộ. Không phải chịu đau thì gọi là thánh, mà là biết yêu trong nỗi đau.

Thánh Gioan đã chứng kiến một điều không ai quên: *“Một người lính lấy ngọn giáo đâm vào sườn Người, và máu cùng nước chảy ra”* (Ga 19,34). Truyền thống Giáo Hội luôn đọc biên cố này như một suối lòng thương xót tuôn trào từ trái tim bị đâm thấu.

Mền Thánh Giá là mền một trái tim đã chấp nhận bị tổn thương để không ai phải vô vọng. Là chấp nhận yêu trong thâm lặng, trong hiểu lầm, trong thiệt thòi. Không phải với vẻ u sầu, mà với một niềm vui sâu lắng: **“Mình đang ở trong lòng Chúa”**.

Đức Thánh Cha viết: *“Người môn đệ không phải là người gồng mình vì sứ vụ, mà là người để cho trái tim mình được **định hình** bởi tình yêu của Đức Kitô”* (DN, số 23).

Nếu không còn giờ ở lại với Chúa, chúng ta sẽ dần phục vụ bằng thói quen chứ không còn bằng lửa yêu. Nếu không còn “một cõi riêng tư” dành cho Chúa, chúng ta sẽ yêu bằng bốn phận. Nếu không còn sự lắng nghe nội tâm, chúng ta sẽ sống bằng lịch trình.

4. Cách thức loan báo Tin Mừng của nữ tu hôm nay

Thư Chung của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam cũng nói rất rõ:

“Loan báo Tin Mừng hôm nay không chủ yếu bằng lời giảng dạy, mà bằng đời sống yêu thương cụ thể, chữa lành và nâng đỡ con người trong hoàn cảnh của họ” (Thư Chung HĐGMVN, phần Mục vụ, số 3).

Điều đó rất gần với đời các chị: các chị không giảng trên tòa giảng, nhưng giảng bằng ánh mắt, bằng sự kiên nhẫn, bằng nụ cười, bằng sự dễ thương với một đứa trẻ khó tính, bằng sự nhẫn nại trước một ca viên chậm tiến, ù lì.

Các chị rao giảng khi:

– không than phiền quá nhiều

- không xét đoán quá nhanh
- không lạnh nhạt trước đau khổ người khác
- không dễ cay đắng làm khô lòng mình.

Người ta nhớ một bài hát không vì nhạc hay, mà vì lời chạm đến con tim. Người ta tin một nữ tu, không phải vì chị giỏi, mà **vì chị có một trái tim thu hút.**

Đức Thánh Cha đã viết: *“Giáo Hội không lan rộng nhờ chiến lược, nhưng lan tỏa nhờ sức hút của tình yêu”* (DN, số 35).

Câu hỏi quan trọng cho mỗi chị không phải “Hôm nay tôi đã làm được bao nhiêu việc?” mà là: “Hôm nay tôi có được ở lại trong tình yêu của Chúa không?”

Chúa không hỏi trước hết chị đã dạy được bao nhiêu em nhỏ. Ngài hỏi: lòng tôi hôm nay thế nào ?

Chúa không hỏi chị đã tập được bao nhiêu bài hát. Ngài hỏi: con tim tôi còn rung động không?

Chúa không hỏi bàn thờ hôm nay có đẹp không. Ngài hỏi: con tim tôi có còn là nơi Chúa muốn ở không?

Đó luôn là nơi khởi đầu lại của mọi đời tu.

Một nữ tu Mến Thánh Giá, nếu chỉ ở dưới chân Thánh Giá để chịu đựng, thì sẽ mệt. Nhưng nếu ở dưới chân Thánh Giá để cho mình được ôm lấy, thì sẽ bền.

Không phải ai cho nhiều thì thánh, mà là ai để mình được yêu sâu. (Thánh không phải là người hoàn hảo, mà là người để mình được **sống trong tình yêu.** Không phải sống đạo đức làm ta nên Thánh, mà là **sống trọn vẹn trái tim mình**)

Không phải đời tu đẹp vì hy sinh. Đời tu đẹp vì có một **trái tim sống động, hòa nhịp với trái tim của anh chị em mình.**